

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus II. De Necessitate & efficaciâ Orationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

tum omne & pravum commercium abdicandum, jam denique cuivis, ut deceat, ad Deum revertendum, peccatumque deserendum, ne nos ab illo prius deseramus. Talis poenitentia secundum omnem suum valorem integerrima erit moneta: integra quoad materiam, integra quoad pondus.

*Virius & sanus confiteberis; atque ad-
rite expiati merito illam à Deo pora-
totum veniam sperare potestis, quam
impetrate differentes, temerarie vobis
pollicemini. Virius & sanus con-
fiteberis, & gloriaberis in
miserationibus
eius.*

DISCURSUS II.

De Necessitate & efficaciâ Orationis.

I. **S**I vera esset Pythagoricorum opinio Musicam esse remedium omnia curandi mala, an non viderentur, sibi ipsis infensi infirmi illi, qui tantâ cum facilitate, imò tantâ cum lætitiâ salutem suam comparare recusarent? Si verò natura non permittit morborum nostrorum remedia esse tam facilia, ne nimis frequenter illis affligeremur; Gratia tamen, aut non multùm præjudicium hoc timendo, aut planè non curando, talia permittit. Unde provenit, tantam ab illâ orationis nostræ voci omnibus medendi malis collatam esse virtutem, quantam ne quidem de Sphararum cœlestium harmoniâ Philosophi quondam somniarunt. Et nihilominus aspiciate quâso qualis pigritiæ lethargus potissimam Christianorum partem oppressam teneat! Innumeri sunt, tale remedium ad salutem suam à Divinâ destinatum Providentiâ, aut respuentes,

aut negligentes. De hoc ergo remedio hodierno die discurrem, utique eodem sæpius, utamini, urgenti proponam motiva. Antequam remissionem orationis demonstrarem efficaciam, primò, necessitatem ejus luculentis firmabo argumentis, spe fratres ejusdem vos mecum futuros sententiæ, quam facillè sit omnibus peccatoribus salutem æternam hoc medio acquirere, & quàm hoc ipso excusari nullâ ratione mereatur, qui illo neglecto æternam perit.

II. Primò autem non vellem vos existimare, cum de oratione loquor, me cogitare in desertum vos decedere, ubi ab omni humano segregati consortio, septies in die, sicut S. Maria Magdalena, in aërem elevari debetis, cœlumque conscendere. Per orationem intelligo, in præsentem & propriam, orationem, id est, petitionem, quâ mediante desiderium, bonum aliquod à Deo obtinendi, exprimimus. *Oratio est petitio detentium à Deo. Ita definiit S. Joannes Damascenus.*

ferens: quo posito vobis demonstra-
do orationem hanc, seu, ut melius di-
catur, petitionem, utroque necessita-
tis genere, à Theologis in Scholis re-
cepto, esse necessarissimam; necessi-
tate scilicet medij, & necessitate præ-
cepti. De posteriore, utpote notiore,
prius agamus.

III. Roma antiqua olim legem
habebat, quæ postea tanquam super-
flua ab Imperatore Theodosio sub-
lata fuit; non licere hæredi, quiscun-
que ille foret, in iudicio hæreditatem
suam exposcere, exceptis tribus his
diebus: Martis, Jovis & Sabbathi. Ast
videte, quantum lex à Christo supre-
mo nostro Legislatore lata isti sit
opposita. Tantum abest, aliquem
statuere excludere diem, quo non
liceret coelestem à Patre nostro supre-
mo flagitare hæreditatem, imò etiam
non liceret non postulare, ut ne qui-
dem, ut ita dicam, aliquod momen-
tum exceperit. *Oportet semper orare*
et non deficere. Et, ut verum dicam,
nimis clarè id ratio exigit. Omni
momento coram Deo pauperes su-
peras; iustum est ergo, ut Deus velut
pauperes mendicos nos videre velit. Pau-
peres superbos nimis odit, ut habe-
at in Ecclesiastico: & quales hos pu-
eris esse? Sunt illi, qui in extrema ne-
cessitate omni re egentes, nihilomi-
nus illi, qui solus indigentia illorum
insistere possit, ne quidem verbo
ex corde prolaro supplices fieri vo-
lunt: Non ita sit, oportet semper ora-
re et non deficere. Ideoque confide-
tes, quid Christus fecerit, ut ad sem-
per petendum nos obligaret: à tantò
R. P. Segneri Christi. in str. Tom. III.

nos eripuit malo, quantum erat, Deo
invisos vivere.

IV. Imò simul etiam ingenti nos
dignatus est honore. Quia licet abs-
que precibus id, quod desideramus,
à Deo obtinere possemus, absque
comparatione melius est nobis, me-
diantibus precibus illo potiri. Ita-
que in primis summopere ab ipso ho-
noramur. Ut enim verum loquar,
quanta demum res est, crebra à DEO
accipere beneficia? hæc fors & be-
stij communis est. *Aperis tu ma-*
num tuam, & implet omne animal bene-
ditione. Jumenta, columbæ, corvi, pas-
seres ipsi, quos nec sub potticibus ve-
stis hospitari permittitis, continuis
à Deo aluntur beneficijs. Ast quid
hoc? bona quidem accipiunt omnes
bestiæ, sed non impetrant. Impetra-
re aliquid supra terram, solis à DEO
hominibus concessum est. Adeoque si
Deus aliquod bonum non rogatus vo-
bis impertiretur, tali actu tantum de-
clararet, nos bonorum capaces esse: ubi
verò supplicibus permotus precibus
petita largitur, ea nos insuper prome-
ritos declarat. Atque hæc sublimis
est gloria. *Elevabis ad Deum faciem Job. 22.*
tuam: rogabis eum, & exaudiet te.

Tantò magis, quantò preces ad
Deum fuse altioris sunt ordinis, quàm
quibus terræ hujus Principes colun-
tur, quibus supplices porrecti libel-
li nullius sunt lucri, sed meræ perdi-
tionis; sique petitione tuâ frustreris,
oleum perdidisti & operam, ideoque
melius est non rogando ab ipsis quid-
piam obtinere. Verum non ita se res
habet apud Deum: ipsam supplicare
apud

IERI
hanus.

apud Deum, jam est aliquid lucrari.

If. 4. 10. *Tantummodo invocetur nomen tuum super nos, quia sola Oratio ob preclaros virtutum actus eam comitantes & modo debito peracta, insignem con-*

S. Thom. 2. 2. 9. *Oratio ad Deum fusa frustranea dici potest. Idem Dominus omnium dives in omnes, qui invocant illum: dives in il-*

Rom. 10. 15. *illos, qui obtinent, dives in illos quo-*

22. *que, qui non obtinent. Quia, qui obtinet, impetrat bonum illud, quod petivit; qui non obtinet, illi satis emolumenti est, preces suas ad Deum fuisse: adeoque uterque à Deo locupletatus recedit. Oratio mea in sinu*

Pf. 34. 16. *meo convertetur.*

VI. Denique pluribus & servidis petitionibus divinas obtinere gratias, efficit, ut easdem pluris aestimemus: id quod dici non potest quanti sit momenti. Quid causæ est, quòd lusores nummos illos tam parvi faciant, quos ex abaco lusorio retulerunt? causa est, quòd lucrum illud nullo constiterit labore. Sicut vas aliquod largioribus vastum labris facile impletur aqua, ita quoque absque labore effunditur: ita illorum manus, pecuniam absque sudore acquisitam, incurij dilapidant. Putatisne, tam prodigum fore lusorem, si sudore vultus sui id, quod tantà cum levitate adeò malè impendit, diu intrigasset? minimè profectò: Sed Euclionum more pecuniam proprio sanguine non minoris faceret; adeò utrumque pari custodiret amore. Prudenter itaque Christus nos voluit ab aeterno Patre auxilia gratia efflagitare,

ut quòd ignorantia nostra, sine precibus obtentum, parvi ducit, id impetrandi difficultas magni nos facit aestimare. *Vitam manuum tuarum inquit Propheta, propterea non negasti.*

VII. Verùm est, Christum, adorandum nos obligando, non respicere solum utilitatem nostram: sed potius, ut justum erat, gloriam aeternam Petris sui. Mancipia solebant olim in facie signari, ut ex aperta adeò notitia, cuius essent Domini, dignoscerentur. Nos verò cuncti nascimur Dei mancipia, non quidem in vultu signati, sed est in intimo Esse nostro, adeò Creaturi nostro subiecti, ut ille ipse totius omnipotentia ab hac altissima servitute, & subiectione eximere nos non valeat. Quare hoc principium nostrum eo modo, quo ab ipso dependemus, cognoscere debemus: & quia ab ipso non solum tanquam à summo Domino, sed etiam à Domino unitate bono dependemus, ideo non solum adoracionibus & Sacrificijs, sed etiam oracionibus & precibus à nobis colendus est. Adeoque inter cetera religionis actus, quibus essentia divina profitemur plenitudinem, preciosius est, secundum S. Thomam doctrinam, actus orationis. *Oratio preeminet alijs actibus religionis. Non solum quia ceteris Religionis actibus, ut sunt genuflexiones, inclinationes, incensationes, similesque alij ritus, Esse nostrum externum, oratione verò internum illi subijcimus; Sed etiam quia tali actu ostendimus, De-*

non à nobis aestimari pro eo, qui est, sed est, inexhaustum bonorum omnium Oceanum, qui in mille possit distribui flumina, nec unquam tamen diminui. Et huc fortè respexit Propheta, dicendo: *In quacunq[ue] die invocaverat, ecce cognovi, quia Deus meus est.* Quasi insinuarè voluisset, optinam Deum, ut Deum, colendi, manifestacionem esse, precibus invocante. Veritas hæc adeò clara est, ut etiam ipsi Gentilibus in tenebris suis illuxerit: unde quidam illorum dicit: Principes suos similitudinem cum Diis non participare ab exercitiis, neque à thesauris, neque à triumphis, neque à statuis, ubique locorum magna cum superbiâ erectis, sed solum à supplicibus precibus illis oblati. *Qui fingit Sacros auro, vel marmore voluit, non facit ille Deos, qui vocat, ille facit.* Ex dictis patet, in quo fundetur illa Orationis necessitas, quam dicimus Necessitatem præcipuam.

VIII. Sed mihi non sufficit hæc sola necessitas, quâ ad orandum vos incitem. *Oportet semper orare, et non cessare.* Ostendam vobis cum viris sanctitate illustribus aliam magis essentialiorem, dictam necessitatem mediâ, quâ uno verbo declaratur; tanti interesse precibus suppliciter Deum exorare, quantum fieri possit, quanti est saltem suam procurare. Credo vos non ignorare, quòd omnibus naturæ viribus sufficientes non sumus, aliquid unquam boni facere. *Non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quâ ex nobis:* opus est auxilio

Divinæ gratiæ. *Sed sufficientia nostra ex Deo est.* Contrarium affirmare, manifesta foret hæresis, jam in pluribus Concilijs ab Ecclesiâ condemnata. Archita, celeberrimus inter antiquos Mathematicus, columnas aliquas sculpsit mirabiles, eâ dextertate & arte, ut secretis aliquot rotulis interius coagmentatis, impulsuque ad volandum artificialiter cientibus, medium tranarent aërem. Sed quâmodiu? cessante illo impulsu, columnæ per seipsas cadebant in terram, quia ad elevandum se extrinseco instrumentorum & fulcrorum indigebant auxilio; ad relabendum verò proprium pondus sufficiebat: ita & nobiscum se res habet; ut ad boni aliquid faciendum excitemur, assistentia Divinæ gratiæ summè nobis est necessaria; ad præcipientes verò nos in malorum barathrum agendos, nullitatis & naturæ nostræ ad ima tendentis gravitas satis habet virium. Hanc autem gratiam non vult dare Deus absque Oratione: juxta illud: *petite et accipietis*, quapropter unicuique nostrum Oratio tam est necessaria, quàm necessaria est ipsa Gratia. Ita fatentur unanimiter Doctores, præcunte S. Augustino; receptissimo illo suo principio: *nullum credimus ad salutem, nisi Deo invitante, venire: nullum salutem suam, nisi Deo auxiliante, operari; nullum salutem nisi orantem, auxilium promereri. Doqm.* Verba hæc, propriè loquendo, sunt c. 56. velut catena aurea trium annulorum sibi invicem connexorum: Sicut enim impossibile est à statu perditionis pervenire ad statum salutis, nisi quis à Deo

IERI
hanus.

à Deo vocatus fuerit, & sicut impossibile est, ut vocatus à Deo ad statum salutis, illam sine novo gratiæ auxilio sibi concessio operetur, ita impossibile est absque assiduis precibus eadem gratiæ auxilia mereri. *Nullum credimus, nisi orantem, auxilium promereri.* Ideoque Christo ipsi cum cœlum aperiretur, ut in visibili columbæ specie supra ipsum Spiritus Sanctus descenderet, non in ipso actu apertum est, cum staret in aquâ, Baptismumque per Præcuroris manus reciperet, sed postquam egressus undis actu orabat:

Luc. 7. Jesu baptizato est orante, apertum est cœlum: ut significaret, quemadmodum explicat S. Thomas, quantopere

S. Th. 2. q. 83. Fidelibus, etiam mundanis, ad recipiendum quaecumque gratiæ donum, post baptismum necessaria sit oratio: quia videlicet fidelibus necessaria oratio est post baptismum: licet enim post baptismum omnes culpæ extinctæ sint, non ideo quoque rebellio, ad easdem irritans, edomita manet, illaque solâ orationis ope sedanda est.

IX. Video vos hæc dicta mea, si non ut falsa; saltem velut amplificata accipere: tot contra me in corde vestro adducentes testimonia, quot vestrum hic estis præsentis, qui absque ullâ petitione ad magnâ à Deo bona faciendâ vobis videmini accepisse auxilia, etiam quando vitam viventem dissolutam, minimeque ad ea intentam, illis destitui merebamini. Quare ad enervandam hanc vestram, & satis validam, ut videtur, objectionem, duo ponderanda sunt. Primum

est, Deum verè quasi impatientem diffusionis sui ipsius tam diu expectandæ, etiam supra non flagrantem suam profundere gratiam; quemadmodum nocturno tempore dormientibus altum dormientibus, rorem supra cœlum distillat.

Verùm hoc, inquit S. Augustinus, de primâ gratiâ, homine nondum à Deo prævento, intelligi debet. *Deus ventus sum à non quærentibus me. Non de secundâ, quando homo iam præventus ad recipiendum secundam, primâ se juvare potest, accipi debet. Deum nobis dare aliqua, etiam non orantibus, ut initium fidei; alii orantibus preparasse, sicut perseverantiam.* Quando primâ vice terræ frumentum produxit, nec aratro scilicet nec semente culta fuerat, solo Divini vocis imperio illud proferebat. Sed non ita vice secundâ. Unde messis altera à labore, & culturâ hominum dependebat: ad eundem modum peccator à Deo ad penitentiam vocatus, ad instar terræ aridæ primâ vice aliquid boni operis germinat: hoc prima gratia, cui primus hic debet fructus, absque orationis labore provenit; Sed non eodem modo absque orationis culturâ secunda datur gratia, hoc est, gratia illa ac bonum inceptum continuandum necessaria, quæ est quasi messis secunda. *Alia non orantibus preparasse, sicut perseverantiam in finem.*

X. Alterum, quod ad tanti momenti veritatem cognoscendum ponderare oportet, est quod sequitur. Verum est Deum aliquando nobis non

P SEGN
Homo Cris

mentum quædam gratiæ impertiri au-
xilio, etiam quando supplices ab eo
flagitare possemus: Sed in hoc casu
non serendum ordinariū, ut solet,
sed secundum extraordinarium pro-
videntiæ cursum operatur, & in Lege
dicitur, in qua aliās rarissimè conuivet,
etiam, ut nos loqui solemus, inuitus
diligens. In Nuptijs Canæ Galili-
æ aquam immediatè mutauit in vi-
num: est hoc factum est miraculo.
Legē quidem communi, à Deo statu-
ti, aqua conuertitur in vinum, sed
non conuertitur immediatè: medi-
tate terre fertilitate, & vitis sub-
stantiā, secretā quadam operatione
aqua de celo pluvia in vinum trans-
mutatur. Scitote ergo, quodies De-
us, mente vestrā ad se non elevatā, ne
quidem rogatus, gratiæ suæ vobis
prestitit auxilia, toties manifestum pa-
tetur miraculum, nec ordinariū cu-
ræ suæ celestis stylum in tali libera-
tione seruari. Et hæc causa est: cur
Clemens Alexandrinus, hanc, primo
aspectu, mirabilem fecerit propo-
sitionem, quæ est: Christiano cui libet
curius esse debere, favores illos, quos
petendo à Deo petijt, non obtinere,
quoniam sine precibus ipsidem potiri.
Sed non sit in numero illorum, qui
Deum ad miracula sine necessitate fa-
cienda tentare volunt.

XI. Insuper, licet Deus independen-
ter ab oratione plurima animæ
vult præstare auxilia, sæpius tamen
non sunt gratiæ ordinariæ: magna
est subsidia executiva, & efficacia,
quibus tandem anima Salutem adi-
piscatur, sicut nunquam ab ipso pro-

missa sunt, nisi flagitanti; ita commu-
nissimè rogantibus conferuntur. Et l. 2. de Re-
hæc est magis fundata illustriorum
Theologorum opinio, quæ singulari
quædam emphasi in Evangelio à Chri-
sto nobis dictata videtur: *Vigilate, de Sum.*
inquit *Vigilate omni tempore orantes, ut hono. c. 1.*
digni habeamini fugere ista omnia, quæ Luc. 21.
futura sunt, & stare ante Filium homi-
nis. Observate ponderosa hæc ver-
ba: *ut digni habeamini*: plena sunt
altissimo mysterio, quod vobis ex-
ponam. Tam Sancti, quàm pecca-
tores ad obtinendam in ultimo mor-
tis articulo finalem perseverantiam
gratiā indigent particulari & privile-
giatā, dicta à S. Augustino *donum co-*
ronans omnia alia dona. Est enim qua-
si ventus Favonius, navim in opatum
deducens salutis portum. Imò, quod
plus est, gratiam hanc omnium, quæ
salutem nostram retardant, impedi-
mentorum triumphatricem, nullus, *S. Th. 1.*
quantumvis iustus, condignè prome-
reri potest: *omnis equidem iustus ar. 8. ad*
gratiæ sanctificantis augmentum, *2.*
quæ est omnium laudabilium actio-
num nostrarum terminus, condignè
mereri valet, quæ est fructui similli-
ma: *habetis fructum vestrum in San-*
ctificationem: Sed nunquam gratiam
adjuvantem, quæ est principium, si-
milisque semini, ex condigno mere-
tur. Ista est purum Dei donum, cu-
jus est dare cui vult. Qui admini. q. 114.
strat semen seminanti. Unde licet ali-
quis totā viā suā castior fuisset Jose-
pho, patientior Jobo, Sanctior Davide, *2. Cor. 9.*
Deus permittere potest talem gravi
aliquā tentatione impugnatum labi
in

IERI
manus.

in peccatum (sicut sanctus hic Rex lapsus est) nec lapsi resurrectionem tenetur expectare Deum (quomodo alias expectavit Davidem) sed in tali pravariationis statu absque ullâ ingrati animi, aut injustitiâ notâ ex hoc Mundo eum tollere potest absque injustitiâ; quia cuicumque majus vitæ spacium negat, non debitum, sed donum negat. Considerate ergo, an peccatori istud denegando fiat injuria, qui ipso post peccatum instanti mori deberet. *In quocunque die comederis ex eo, morte morieris.* Absque ingrati animi nota; quia malum missum contra expressam DEI legem, absque comparatione omnibus obsequijs unquam Deo præstitis, aut imposterum præstandis, majus æstimatur. *Quid prodest Deo si justus fueris?* Clarum est igitur perseverantiam finalem (imo ipsam ordinariam) nullum unquam de condigno mereri posse.

S.Th. 1. Perseverantia via non cadit sub merito, 2. q. 114. Tantum de congruo mereri possumus, hoc est, dispositione quadam congruâ, ut ex parte nostrâ non ponamus obicem dono adeo illustri recipiendo. Quapropter supradictis verbis Christus monuit: Vigilate omni tempore orantes, ut digni habeamini fugere omnia ista, que futura sunt, & stare ante filium hominis. Non dixit, ut digni sitis, ad quod requireretur condignitas, sed dixit, ut digni habeamini, ad quod sufficit congruentia. Congruum enim 2. q. 114. est, inquit S. Thomas, ut dum homo bene utitur suâ virtute, Deum secundum superexcellens virtutem, excellentius opte-

retur. Sed quæ debet esse ante omnes hæc dispositio? auditus ex ipso textu. Debet esse Oratio continua. *Vigilate omni tempore orantes, ut digni habeamini.* Orantes omni tempore. Ecce medium desideratum consequendi perseverantiam. *Ut digni habeamini, ecce finis. Et idem, postquam aliquo tempore sanctificatus per gratiam, necesse habet (notate necessitatem tam expressam, de qua loquimur) necesse habet a Deo petere prædictam perseverantiam, ut scilicet custodiat a malo usque ad finem vitæ. Multis enim datur gratia, quibus non datur perseverare in gratiâ. Inferamus ergo, Deum esse nobiscum, quemadmodum olim loquebant Insularum Balearium incolæ, qui ut filios suos artis jaculandi periclitatos redderent, nunquam in manu panem ipsis dabant, sed supra trabalicujus summitatem ponebant: porrigendoque illis arcum cum sagittis, panem per artem ad eum tractandum idoneis: Ecce hic panis, inquebant, si eum vultis, agite ut in terram cadat. Videri, an non, sicut dixi, eodem modo etiam nobiscum agat Deus. *Parvâ in dolobene tuâ pauperi Deum, clamat Propheta. O Domine dulcissimam misericordiam tuam ab altissimo Throno tuo omnibus pro salute suâ indigentibus perarantem tenes; Orationis arcum porrigendo nos identidem extimalis, ut plus ejus plusque ad nos ex alto cadat, ope continuarum precum, quas eo periculamus: ea causa nunquam eas sagittas jaculari desinam. Clamabo ad altissimum, Deum, qui beneficit misericorditer**

Gen. 2.

16.

Sylv.

Maur. de

offensa à

villissimo

homuncione

commis-

sum contra

expressam

DEI legem,

absque com-

paratione

omnibus ob-

sequijs un-

quam Deo

præstitis,

aut im-

posterum

præstandis,

majus æsti-

matur.

Quid prodest

Deo si justus

fueris?

Clarum est

igitur perse-

verantiam fi-

nalem (imo

ipsam ordi-

nariam) nul-

lum unquam

de condigno

mereri posse.

S.Th. 1. Per-

severantia

via non

cadit sub

merito,

2. q. 114. Tan-

tum de con-

gruo mereri

possumus,

hoc est, dis-

positione

quadam con-

gruâ, ut ex

parte nostrâ

non ponamus

obicem dono

adeo illustri

recipiendo.

Quapropter

supradictis

verbis Chri-

stus monuit:

Vigilate omni

tempore

orantes, ut

digni habe-

amini fugere

omnia ista,

que futura

sunt, & stare

ante filium

hominis. Non

dixit, ut digni

sitis, ad quod

requireretur

condignitas,

sed dixit, ut

digni habe-

amini, ad quod

sufficit con-

gruentia. Con-

gruum enim

2. q. 114. est,

inquit S. Thomas,

ut dum homo

bene utitur

suâ virtute,

Deum secundum

superexcellens

virtutem, excellentius

opte-

retur.

Sed quæ debet

esse ante omnes

hæc dispositio?

auditus ex ipso

textu. Debet esse

Oratio continua.

Vigilate omni

tempore orantes,

ut digni habe-

amini.

Orantes omni

tempore.

Ecce medium

desideratum

consequendi

perseverantiam.

Ut digni habe-

amini, ecce finis.

Et idem, post-

quam aliquo

tempore sancti-

ficatus per gra-

tiam, necesse

habet (notate

necessitatem

tam expressam,

de qua loqui-

mur) necesse

habet a Deo

petere prædic-

tam perseveran-

tiam, ut scilicet

custodiat a malo

usque ad finem

vitæ. Multis enim

datur gratia,

quibus non

datur perseverare

in gratiâ. In-

feramus ergo,

Deum esse

nobiscum, quem-

admodum olim

loquebant In-

sularum Balearium

incolæ, qui ut

filios suos artis

jaculandi pericli-

tatos redderent,

nunquam in manu

panem ipsis

dabant, sed supra

trabalicujus

summitatem

ponebant: por-

rigendoque illis

arcum cum sagit-

tis, panem per

artem ad eum

tractandum ido-

neis: Ecce hic

panis, inquebant,

si eum vultis,

agite ut in

terram cadat.

Videri, an non,

sicut dixi, eodem

modo etiam

nobiscum agat

Deus. Parvâ in

dolobene tuâ

pauperi Deum,

clamat Propheta.

O Domine

dulcissimam

misericordiam

tuam ab altis-

simo Throno tuo

omnibus pro

salute suâ in-

digentibus per-

arantem tenes;

Orationis arcum

porrigendo nos

identidem exti-

malis, ut plus

ejus plusque

ad nos ex alto

cadat, ope

continuarum

precum, quas

eo periculamus:

ea causa nun-

quam eas sagit-

tas jaculari

desinam. Clam-

abo ad altis-

simum, Deum,

qui beneficit

misericorditer

nobiscum

agat Deum.

Parvâ in

dolobene tuâ

pauperi Deum,

clamat Propheta.

O Domine

dulcissimam

misericordiam

tuam ab altis-

simo Throno tuo

omnibus pro

salute suâ in-

digentibus per-

arantem tenes;

Orationis arcum

porrigendo nos

identidem exti-

malis, ut plus

ejus plusque

ad nos ex alto

cadat, ope

continuarum

precum, quas

eo periculamus:

ea causa nun-

quam eas sagit-

tas jaculari

desinam. Clam-

abo ad altis-

simum, Deum,

qui beneficit

misericorditer

nobiscum

agat Deum.

Parvâ in

dolobene tuâ

pauperi Deum,

clamat Propheta.

O Domine

dulcissimam

misericordiam

tuam ab altis-

simo Throno tuo

omnibus pro

salute suâ in-

digentibus per-

arantem tenes;

Orationis arcum

porrigendo nos

identidem exti-

malis, ut plus

ejus plusque

ad nos ex alto

cadat, ope

continuarum

precum, quas

eo periculamus:

ea causa nun-

quam eas sagit-

tas jaculari

desinam. Clam-

abo ad altis-

simum, Deum,

qui beneficit

misericorditer

nobiscum

agat Deum.

Parvâ in

dolobene tuâ

pauperi Deum,

clamat Propheta.

O Domine

dulcissimam

misericordiam

tuam ab altis-

simo Throno tuo

omnibus pro

salute suâ in-

digentibus per-

arantem tenes;

Orationis arcum

porrigendo nos

identidem exti-

malis, ut plus

ejus plusque

ad nos ex alto

cadat, ope

continuarum

precum, quas

eo periculamus:

ea causa nun-

quam eas sagit-

tas jaculari

desinam. Clam-

abo ad altis-

simum, Deum,

qui beneficit

misericorditer

nobiscum

agat Deum.

Parvâ in

dolobene tuâ

pauperi Deum,

clamat Propheta.

O Domine

dulcissimam

misericordiam

tuam ab altis-

simo Throno tuo

omnibus pro

salute suâ in-

digentibus per-

arantem tenes;

Orationis arcum

porrigendo nos

identidem exti-

malis, ut plus

ejus plusque

ad nos ex alto

cadat, ope

continuarum

precum, quas

eo periculamus:

ea causa nun-

quam eas sagit-

tas jaculari

desinam. Clam-

abo ad altis-

simum, Deum,

qui beneficit

malo, ad obtinendam in bono perfectam gratiam, ad Deum, qui benefecit mihi, qui mihi incipiendi donum dedit.

XII. Videte igitur, an non orare Deum necesse sit. Adeo necessarium est, ut absque hoc medio potissimum Dei favores, præcipue illum omnium aliorum excellentissimum, id est, mortem piam, non suis obtenturi. Quapropter nemo hic seipsum decipiat. Deus hanc legem tulit, *petite et dabitur vobis*, nec propter vos eam mutabit. Et si hoc pretio salutem electionibus Sanctis suis vendidit, considerate an absque illo unquam impio sit daturus. In hoc puncto licet semel fixa dispensando non immutat; Sphæræ celestes, Stellæ, omnesque cæli unanimiter parati sunt plenissimo copia cornu saluberrimos lassini nos mortales derivare influxus; sed hoc pacto, legem influxuum ordinariam non transgrediendi. Velletis ergo vos soli eos cogere ab hac lege deviare? domus suas mutare, pervertere cursum, novasque ordines vias? temeritas foret intoleranda. Id ipsum peccati potest in casu nostro. Deus, non est dubium, ad omnes salvandos paratissimus est. *Domine omnes homines salvos fieri, et docere promptissimus est ad gratiam suarum influxus; omnibus quoque communicandos, sed hac conditione, ut incessantes pro his ad se precibus fundantur. Si quis vestrum indiget, respondet, respondeat à Deo, qui dat omnibus et dabitur ei. Quare an non ille, qui salvati*

desideraret, nec Deo precibus supplex fieri vellet; injuriam faceret illi? an non ei resisteret, publicis præter morem legibus se subtrahendo, privilegiaque, non tantum absque meritis, sed etiam sine necessitate exigendo? Difficile est, objicietis mihi, inficiari, Deum non saltem aliquando hujusmodi concessisse gratias: hoc Deus scit, an similes in casu nostro alicui unquam impertiverit: hoc est, an unquam, in qua plurimum situm est, perseverantiam finalem dederit. At concedamus salvasse Deum aliquando hominem absque oratione, illum, qui se Deo orando commendare potuisset, nec tamen fecit. Ergo idem vobis præstabit Deus? Solent aliquando Victores non per civitatis portas, sed per effractos introduci muros, viæque insuetâ, nec vestigijs, alijs unquam trita, triumphalem celebrare ingressum. Hinc ergo præsumetis eodem modo Deum vobiscum acturum, ita, ut dum aperta patet porta, per quam alij intrant in civitatem, vobis è diverso planè novus paretur accessus. An non videtis, hoc esse tentare Deum, quando magis insolita, tanto magis inconvenientia petendo miracula? Oratio igitur necessaria est pro vitâ æternâ consequendâ. *Oportet semper orare et non desicere.*

XIII. Verum fortioribus adhuc vos urgebo argumentis. Oratio non solum est, ut dixi, medium necessarium pro salute æternâ consequendâ, sed, quod plus est, aliquando est medium unicum, ita ut non aliud, quam hoc superfit, nos ab æterno in Orci

IERI
manus.

barathrum præcipitio præservandi.
*Derelicta sunt tantummodo labia circa
 dentes meos.* Dicebat Job; quasi diceret, peccatorem (qualem ipse undique ulceroso & fetente corpore representabat in fimo) peccatorem dico ob vulnerum suorum multitudinem, pessimorumque habituum fetorem eò miseriæ deductum esse, ut nihil integrum & sanum ipsi reliquum sit, præter labia, quibus se Deo precibus commendare licet. Cate.
 Tom. 4. l. 1. tum ob penam culpæ etiam solitâ ordinariæ gratiæ provisione privatur; ita tamen, ut si ad Deum exorandum sua moverit labia, eam sit consecutus, si verò ea muta & immota manserint, sine veniæ spe pessum iturus sit. *Derelicta sunt tantummodo labia circa dentes meos.* Quid nunc ergo amplius dici potest? Hoc nostro Seculo in magnâ quadam urbe, pessimâ invalescente consuetudine, certis quibusdam liquoribus homines intoxicandi, opportunè judicatum fuit, primariarum Platearum angulis affigere certum quoddam antidotum contra tam lethale virus inventum. Optarem ego non solum ad omnia platearum capita, sed imis omnium pectoribus salutaris imprimere monitum, quòd est solum illud antidotum, plurimis in rebus animæ desperatis residuum, id est, Oratio: deinde hoc non contentus irem ad omnium fenestras, similiq; tono, qualem tuba illa per totum terrarum Orbem extremo die editura est, clamarem: Murmuratores, Vindicativi, Usurarii, Sensuales, in peccatorum veterno obstinati, Orate, Orate, Deum incessanter

V. Bel-
 larm.
 Tom. 4. l. 1.
 a. 14.

precamini, ut à peccato vos liberet: ut iram dometis, proprias spernitis vitilitates, animasque vestras ex concupiscentiis voluptatum volutabro eripiant, absque hac oratione sperari vix potest, vos pro salute vestrà quidem boni facturos. *Nisi magna precibus gratia in nos implorata descendat, ne quicquam terrena labi vincere innumerabiles errores.* Ita definiit S. Innocentius Papa scribens ad Concilium Carthaginiense. Et quod ita res se habent, auferat.

XIV. Certus quidam Abolens, nomine Pacco, penitentia peccata sua expiaturus, Scetes desertum ingressus, post plures iaiibi annos transactos, tam atroci carnis tentatione impetitus fuit, ut desperans sibi ipsi mortem inferre statueret. Dicebat insanus secum discedendo. Omnino satius est semel vitam finire, quam eandem prolongando solum augere damnationem. Sicque ratâ fixâque voluntate fauces cujusdam cavernæ adit, eâ intentione, ut ab egredientibus sub vesperum duabus hyenis, quas ibi latitare noverat, in frustra discerperetur. Et jam planè nudus aliquo tempore motum illarum operiebatur. Ecce bestia illa odore corporis humani, cujus sunt cupidissima, inelata, ingenti cum furore accurrunt, sed vix attigerant hominem, statim manifeste ad eum se provolvunt pedes, illaque non secus ac duo extelli molli-ter lingere incipiunt. Hoc prodigium Monacho tantos addidit animos ut receptis indutus vestibus, quasi triumphans magna cum lætitiâ ad

P. SEGN
 Homo Cris

arum summi redierit. At Dæmon non abscellerat, sed ut misero magis illaderet, tantisper se subtraxerat. Quare magis, quam unquam antè, peris eum tentationibus aggreditur; in formâ Ethiopissæ illi apparens, adeo ut Eremicola in pejorem, quam unquam antè desperationem adactus fuerit. Quare iterum foras egressus, cernis velocissimè vitam abruptere, videri aspidem in arenâ latentem; quam mox arripit, pungit, & ad magis veneno nocendum irritat, magnoque animo nudo applicat pectori. Verum aspis solita crudelitati non indidit, imo ne offendi quidem visa est: quare dum ignorans, cælo indignus, quæritur, occur fugientibus aëro prodige acceleraret mortem, quæmentibus verò adeo parcè eam negaret: vocem audit ab alto clamantem: quid tibi miser imaginaris, à te vitio tuo tais posse tentationes superari? Deum roga, Deum precare, & quando cognâ vilitate tuâ omnem in Deum spem collocaveris, tunc palam reportabis. Quâ voce tantus Monachi instructa fuit luce, ut ad debellandos Dæmonis insultus non aliud magis expediens cognoverit medium, quam continuam Orationem; cui ille quamprimùm se munivit, & dæmonem nec tori Acheronti cessit. Vos vero interimpendite quæso, verâ ne sit hæc mea doctrina: An Deus non primâ vice miserum hunc Anachoretam, horum terribilibus potuit liberare impugnationibus? & tamen non liberavit: sed potius tria voluit patrare miseria, quæ fuerit: primò ab hyena-

rum illæsum servare dentibus, dein de ab Aspidis custodire veneno, denique è cælo ipso illum alloqui; potius quàm unum solum facere miraculum, quod tamen omnium fuisset majus, hoc est, absque præmissâ ferventi oratione illum liberare. Quisquis clariorem ad indispensabilem orationis necessitatem, quâ omnes indigemus, probationem desiderat, illum aut Fide, aut ratione carere dixero.

II.

XV. Fateor quidem hanc legem aliquibus duram visum iri, si Oratio, quàm ad salutem consequendam est necessaria, non etiam tam efficax foret. Sed magis animis estote, videbitis enim efficacissimam esse: vis ejus & energia à tribus dependet capitibus, à me nunc exponendis. Primum videre est ab ipsâ Orationis naturâ, quæ ad id ordinata est, ut alterius animum ad id, quod petitur, elargiendum inducat, nec aliam ob causam, quàm quòd rogatus sit, desiderata concedat. *Domine non Ps30. 9. confundar, quoniam invocavi te, in-* quiebat Propheta. Domine, quantumvis nullis polleam meritis à te aliquid obtinendi, solus hic tamen supplicis, ad pedes tuos provolutus, titulus ad quilibet à te sperandum mihi sufficit. Quondam equidem aliud in misero naufragante requiritur meritum, ad opem in præsentissimo suo periculo impetrandam, quàm eandem clamore supplicis expolcere? eritne aliquis cordis adedè crudi, qui pro porrigendâ naufrago tabulâ aliquid præterea exigit? ipsa etiam bruta ani-

IERI
manus.

R. P. Severi Christi. in fr. Tom. III.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

malia, quando agitata apud nos videntur quærere refugium, ad opem sibi ferendam quasi nos cogunt: unde Atheniensis inhumani illius Senatoris nomen perpetuâ notatum mansit infamiâ, quod passerem fugientem ab accipitre in gremium suum devolantem, etiam ridendo rejecerit. Quare, quomodo tale quid in corde Divino nobis imaginabimur, quale si in homine reperiremus, omnino creaturâ rationali indignum sentiremus? *Rogationem contribulati ne abiciatis*, inquit Ecclesiasticus. Unde quomodo quis sibi persuadeat, quando non vilissimum aliquod animalculum, sed Anima immortalis, toto Mundo corporeo præstantior, ad optimum suum recurrit Dominum, ut à quibus jamjam deglutienda est, Inferni faucibus se liberet; illum, cum amicè deberet eam amplecti, potius velle infelicissimæ merita rigido subicere examini, nec precibus, nec lacrymis ad se suis contentum, sed insuper præstita exigere obsequia? fallimini, fallimini. *Invoca me, etiam te*; & hæc invocatio, subjungit Deus, adeo meam devinciet Bonitatem, ut inter invocationem, & succursum nullum temporis spacium, relinquatur. Imo petitionem suam, antequam finierit, benignâ jam manu signatam sentiet.

1. Ps. 24. Adhuc illis loquentibus ego audiam, & ratio est, quia meritum innititur justitiâ, ait S. Thomas, *sed impetratio innititur gratia*: absque hoc, licet sustinere voluerimus ad Orationis efficaciam orantis etiam prodesse merita, his non caret, quicunque ob eam, quam

habet de Deo, æstimationem ad precandum se accingit. Imò ipsa Oratio (ut bene notavit Angelicus Doctor) Dei familiaritatem, quod est grande meritum, nanciscitur: unde magna est differentia inter precationem Deo, & illas, quæ hominibus suppliciter offeruntur. Ad hominibus suppliciter oportet jam ejus frui familiaritate, sed Deum verò deprecandum hæc non requiritur; ipsa enim Oratio nos reddit amicos. *Ipsa oratio, quæ ad Deum emittitur, familiariter nos sibi facit*. Quippe Oratio est mentis in Deum elevatio, per fidem; & elevatio voluntatis per fiduciam.

XVI. Alterum caput, à quo Orationis efficacia dependet, validior, est promissio à Christo facta, eoque toties in Evangelio confirmata. *Petite & accipietis; quærite & invenietis, pulsate & aperietur vobis, enim qui petit, accipit*. Deus, qui propter esse non potest, avarus etiam esse non potest. Sed si per impossibile in aliquo casu summa Dei Bonitas unquam se diffundere posset invita, qui se ex animo invocet, adeo devincta est, ut omnem liberalissimè donandi difficultatem superaret. *Unicum Dei verbum à tot seculis, inter exigua arenæ littora, constructum tenet mare; ingentem hunc rectæ globum suspendit in aère, nunquam usque loco suo motum*. Adeo rapido concitat cœlos cursu, ut intra minus horæ spacium plus quam quingenta duas miliarium conficiant milliones; multò plura similia absque numero patiare potest miracula, & non

Ecc. 4.

4.

P SEGN
Homo Cris

Ps. 49.

25.

1. Ps. 24.

S. Th. 2.

2. q. 83.

ar. 10.

ad 2.

potesté supplicii alicui creaturæ suæ,
post tot iteratas promissiones, facere
electiofynum, quamque, ut à se pe-
ccet, toties fuit, præcepit, roga-
vitque? Qui de Orationis efficaciam
dubitavit, jum fidem negavit, quia aut
dubitavit an Deus promiserit à se
eos exaudiendos; aut, an ei promi-
tu servandi potestas sit, ita ut majori vi-
ritas suis debito solvendi se obligat.
Cum tamen nemo ignoret, verbum
Dei non esse verbum alicujus Re-
gis, sed verbum Dei; hoc est ver-
bum, cui resistendo nulla in terris est
potestas. *Omnia quæcumque voluit,
Domine fecit.* Ex altera parte, quid
causæ movere divinam potest Bonita-
tem non standi promissis, cum de pos-
sibilitate servandorum sic certissimus?
Fragile casum hunc impossibilem,
promissis sua Deum infringere: abs-
que aliâ comparatione major foret e-
jus peccata, quam nostra. Quid nos
melius perderemus vermiculi, si da-
tum ille nos exaudiendi falleret fidem,
Videremus bonum aliquod finitum,
cujus tantum capaces sumus. DEUS
vero perdendo infallibilitatem suam,
bono privaretur infinito, adeoque per-
sitionem perderet infinitam, imò,
ut melius loquar, perderet ipsam Esse
Dei. Quam ob causam ut probaret
S. Paulus Deum fidelem esse, ad omnes
fuit, Deum seipsum negare non pos-
se. *Seipsum negare non potest.* Quo-
ntiam nos quidem fidei nostræ deesse
presumimus, non desinendo esse qui su-
mus; Deus verò fidem suam labefa-
ctare non potest; quin desinat esse,
quod est. *Ego sum veritas.* Saltem

indubitatum est, quòd suam fra-
gendo nos exaudiendi fidem, sta-
tim suâ privaretur gloriâ, qui est uni-
cus ad extra se operandum finis. Et
quòd ita se res habeat, auscultate. In
Judicio particulari ad unoquoque
post animæ ab hoc Mundo egressum
subeundo, dabit, ad ostendendum
Bonitatis & Justitiæ triumphum (*ut
vincat cum judicabit*) dabit inquam
cuique sui defendendi locum, & ad
proferendas excusationes animabit.
*Narra, si quid habes, ut justificeris. Nul-
lus tamen nocens animum responden-
di habebit. Omnis iniquitas oppilabit
os suum.* Sententia à Christo ferenda
adèò clara erit, ut omnium obmute-
scant ora. Non autem talis appare-
ret, si pro defensione suâ, liberalia sibi
promissis non servata corâ ipso Judice
possent allegare Impij. Moram, moram
nobis date (tunc dicent reprobi) an
non nobis dictum fuit, pro salute no-
strâ acquitendâ. *Omnia que orantes
petitis, credite, quia accipietis, & eve-
nient vobis?* Et ecce, petivimus infe-
lices, sed in vanum. Et in solennis-
simo illo Extremi diei judicio, quo-
modo auderent Angeli, quatuor E-
vangelij volumina, ad roborandam
ob Sacrarum illarum Paginearum vio-
lationem damnandorum, causam pro-
ferre; si totidem in contrarium, ex
his ipsis libris, possent adferre propo-
sitiones, non considerando, quis eas
promulgaverit? possentque objicere.
Hi sunt ipsimet libri, è quibus toties
nobis inculcatum fuit; oraremus, pre-
caremur, pulsaremus, Patrem cele-
stem pro aternâ salute nostrâ invocare-
mus

D r remus

IERI
manus.

remus, eam nos certò obrenturos: & heu decepti sumus. Oporteret in tali casu, Angelos, utpote honoris & gloriæ Domini sui Zelosissimos, omnium ab eodem dictorum abolere memoriã, & potius, quàm unum Evangeliorum codicem in lucem producerent, omnes simul quatuor communi totius Universi incendio devorandos, inque cineres redigendos permittere. Videtis itaque, sicut certum est, non tantùm non posse dimitti Esse Dei, sed nec simplicis, quem habet de gloriã suã Zeli, pœturam pati, ita certum est similiter, nec Orationem ritè peractam suã posse carere efficacità. O Insana hominum corda, quæ tam audacter fragili & fractæ innituntur arundini, id est, mutabili & fallaci hominum promissioni, monti verò integro, qui est ipse Deus, eorumque se præbet, sustentaculum, fide re pertimescunt. *Facili est mihi Dominus in refugium & Deus meus in adiutorium spei meæ.*

XVII. Attamen adhuc optimum mihi restat argumentum, qui est fons tertius, ex quo salubris Orationis scaturit efficacità. Hæc sunt Christi merita omnibus nobis, velut fratribus suis minoribus, concessa. Qui alium meliori modo vult securum reddere, non vobis tantùm & datã syngraphã contentus est, sed insuper aliquod pignus tradit. Simili modo egit Dominus noster. Sciens ille hominem naturã suspiciosum esse, & primum ad dubitandum, ut in ipsi omnem de se non exaudiendo dubitationis ansam tolleret, voluit, post tot tantasque, quas

ab unigenito Filio suo fieri solitas, promissiones, voluit, inquam, incommensurable securitatis pignus relinquere. O quale pignus! Charissimi, o certum illud cognoscetis! sunt utique merita ipsiusmet unigeniti Filij Dei promissiones, omnes sudores, omnis sanguis, omnes, ut paucis absolvam, divitiæ humanæ, quas exercuit, operans. Immenas has Divitiarum copiam animò nobis celsit Pater cœlestis in artham certissimam nunquam perire di repullam. Quamobrem responde mihi, quid est, quòd Orationi diffidatis? an ideo quòd nullam mentem in vobis dignum exaudiri appareat? Sed quæso adeste animis: omnia Jesu Christi merita vestra facite, dico vestra: quia ob strictissimam, quam membra habent in quovis corpore cum capite conjunctionem, sequitur etiam in mystico Ecclesie corpore, opera Jesu Christi, non tantum Christi, sed etiam nostra ipsorum opera à Patre aeterno estimari: id quòd adeò verum est, ut S. Thomas ait, quòd ob causam probaverit, potuisse Christum operibus suis non solum saltem nobis impetrare, sed etiam illam mereri. Quia dum opera illa consistantur velut sua, & nostra, mortaliter unus idemque operans metensque estimatur. Ideoque si merita Jesu Christi, quasi nostra uniuscujusque propria à Patre cœlesti habentur, cur dicitis, Charissimi, vos in Oratione meritò vestrorum defectum extimescere? sufficit nolle vos à tanto corpore peccato ullo mortali separari, ne subitò tanquam membra mortua respici-

P. SEGN
Homo Cris

camini. De cetero, O beatos vos! Nihilominus omnia, quae hucusq; attulit, non sunt praecipua, quae ad animos vobis addendos sufficiant. Non enim Patet aeternus solidum merita unigeniti Filij sui orantibus pro pignore de cautione assignare voluit, sed eandem Filium suum nobis oblitum reliquit. Quid hic amplius desiderari potest? Potest equidem Patet alias ditissimas gemmarum pro pignore relictarum iacturam patienti terreamino, ac filium unicum pro securitate oppignoratum perdere, quod eundem feret animo? At qui hanc Christum hodie in Sacris Altaribus nostris representant personam, quam ad finem usque Mundi sustinebit: *Eccce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi.* Et haec omnia non sufficerent ad fluctuantes nostros in Oratione animos confirmandos, ita ut facilius sit imposteriorum aequali inimico è pectore cor nostrum, quam è corde confidentiam evellere; Sola Christi merita tantum ad preces nostras exaudiendas nobis tribuant, ut quasi non amplius titulo misericordiae, sed iustitiae, quas volumus, gratias à Patre petere liceat. *In iustitia tua libera me.* Quid ergo erit, quantique valoris, si ad personam Redemptoris merita (spectata etiam ut merita nostra) ipsamet etiam Persona accedat? quid excelsius à Deo argutare possumus, quam illum, quem habemus in manu nostrâ, Jesum Christum? Neque etiam Christus amplius facere poterat, ut fieres nobis is, quem sic modo nominat, *Deum Spem*, quam ut

eandem confidentiam non tantum super verba sua, sed etiam super propriam fundaret personam: adeoque quasi captivum se intra Altarium nostrorum Sacra, utque securitatis obfidem in quotidiano precum nostrorum cum Patre aeterno commercio se silit, quas propterea semper cum haec terminamus clausula: *Per Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum.* Nunquam enim haec non exaudiri potest. *Amen, amen dico vobis: si quid petierit patrem in nomine meo, dabit vobis.*

XVIII. Tribus ergo hisce fundamentis sustentatur Oratio: quae ad instar celeberrimae scalae Jacob à terrâ ad caelum usque pertingens, idem generoso aggreditur animo, ut fieri conluevit in munitionum & arcium assultibus, quibus paciscendo sese dedere hostibus, ignominiosum videtur. *Oratio pie Deo vim infert.* Audax hic fortè videtur loquendi modus, si eisdem eo ipso Deus ore proprio usus non fuisset: *Dimitte me*, quondam dicebat Moysi, dum ab eo pro obtinenda Hebraeis rebellibus veniam ardentissimis urgeretur precibus. *Dimitte me, ut irascatur furor meus contra eos.* Pari modo, ut audire solemus homines reum quendam in flagranti deprehensum abripere volentes, finite finite nos, trucidemus nebulonem hunc, exterminemusque. Nihilominus Moses orando perseverans Deum placavit, vicitque. *Dei potentiam*, inquit S. Hieronymus, *servi preces impediabant.* Id quod tantopere vim & efficaciam attollit Orationis, ut quid sublimius dici

Joan. 5. 23.

Joan. 28.

Exod. 32. 10.

Ep. 22.

D 3 dici

IERJ
manus.

dici possit, non appareat. Si enim magnâ cum cautelâ legibus humanis permillum est servis, supplices Dominis suis offerre preces, auresque rogando fatigare; quàm mirabile non erit, Dei Tribunal tam benevolum omnis generis etiam violentas servis suis permittere preces, quin imò tanti roboris & efficaciam, ut quasi in conflictu aliquo Omnipotentiam vim inferant, superentque? Sed quid refert? Interim de Oratione verificatur, quod olim Jacobo ab Angelo dictum, qui similiter ab eo luctando vinci volebat:

Gen. 32.

Contra Deum fortis fuisti. Certus quidam Milo ab iustolium corporis robur inter antiquos famosissimus, ubi manum in pugnum strinxerat, neminem earum reperiebat virium, qui illam sibi diduceret. Una tamen fuit persona, illi imprimis chara, quæ summâ cum facilitate ejus manum aperuit. Cui unquam tantus esset animus, ut Deum Omnipotentem, etiam invitum, ad manum suam aperiendam cogere, si ille nollet? etiam cogitare quid simile, temeritatis foret. Verùm ille ab eo, qui eum supplex rogat, viam desiderat. Quare millies tam ad amicam erga se violentiam adhibendam invitat, varijsque in casibus omni studio repugnantem, resistentem & obduratum se simulat, quò nobis occasio relinquatur certo quodam modo vi ad preces nostras eum inflectendi. *O mulier, magna est fides tua, fiat tibi sicut vis.*

Matth. 25, 28.

XIX. Quapropter quid Oratione ad Deum fusâ efficacius desiderari potest? plus efficit apud Deum Oratio, quàm

ipsamet precantis merita, quæ ipsa amicitia; quòd nec merita, nec amicitia evincunt, sola seipsum Oratio obtinet. *Etiam ea, quæ non meritis orando impetramus.* Clarissimè dicitur S. Thomas: imo certò quòd modo plus valet Oratio, quàm Summa menta: ipsa enim effectus suos habent determinatos, intraque certos limites restrictos, Oratio vero valet ad omnia, ad tantumque se extendit, quantum Omnipotentia divina se extendit. Adeoque Orationi soli gratia summi illius doni consequendi reservata, quod est, ut supra intellexistis, perseverantia Finalis, quæ in totâ Scripturâ nulli alij operi pio promissa legitur, quàm Orationi. Favorabilis necesse est ventus, qui salvos in portum nos deducat: an non ita est? *Spiritus sanctus ducet me in terram rectam.* Ecce igitur, cui Favonius ille infallibiliter promissus est? nimirum pollutantibus. *Si vos, cum sitis mali, nostris bonas dades filijs vestris, quanto magis Pater vester de celo dabit Spiritum bonum petentibus se?*

XX. Quis nunc auditis hisce Veritatibus, non miretur summopere supinam, tot peccatoribus contumacem, negligentiam, qui ne quidem semel per diem, imò neque fore per mensuram, se Deo precibus suis commendant? An non hoc est sua sponte vel le infelicem esse? tam facili ab omnibus se liberandi malis non uti remedio? Abassinorum Imperator nunquam sibi supplicantibus faciem solet ostendere, sed tantum, idque ex insigni gratiâ, modo pedem aliquem, modo

P. SEGN
Homo Oris

modo manam. Quod si idem nobis
 fieret Deus, nihilominus toto
 die submissis miserias nostras precibus
 esse representare deberemus. Deni-
 que cum in omni loco, omni hora &
 tempore benignis non solum Deus se
 invocantes aspiciat oculis, sed etiam
 intuetur, minetur & imperet, ne ab O-
 ratione desistamus, nos, non scio, quã
 legiti torpedine, & attoniti, obla-
 tum spernimus accessum, potiusque
 obliuati fame mori, quam eleemo-
 synam petere malumus? & quid a-
 liud humana expectat pignitia, quam
 sui ipsius confusionem? Deum velle
 plus boni nobis conferri, quam ac-
 cipere velimus! Deum magis desi-
 derare nos è malis eripere, quam nos
 eadem evitare cupiamus! *Erubescat*
humana pignitia, inquit S. Augustinus,
plur vult ille dare, quam nos accipere,
plur vult ille misereri, quam nos à misere-
riã liberari.

XXI. Verum est, multos sibi per-
 suadere intrando diebus Domini in eccl-
 esiã coram Altari majori stœctentes
 se preces suas persolvere. Sed quæso,
 quæ potest hæc esse Oratio? Populi
 unum insectere more supplican-
 tis, alterum more illudentis erige-
 re in omnes Templi angulos conji-
 cere oculos; inter cetera aliqua ruminan-
 te verba: subinde etiam tergum ob-
 vertere Altari, in quo, ceu folio, Chri-
 stus residet? Si pauper quispiam tali
 libemate, aut obvertendo tergum,
 cum hinc inde respiciendo à vobis pe-
 tere elemosynam, illamne tam fa-
 cile illi potrigeretis? An non vos mo-
 dia aboque comparatione multò ine-

prioribus pejoribusque similem à Deo
 elemosynam petitis? Quæ Orationis
 species hæc vobis videtur, solã labio-
 rum superficie terminata? *Illam Ora-*
tionem Deus non audit, inquit S. Gre-
 gorius, *qui orat, non intendit.* O-
 ratio secundum omnes, est *elevatio*
mentis in Deum. Non est igitur sola
 linguæ se moventis, aut manuum co-
 rollam precatoriam terentium opera-
 tio; est spiritus simul, & cordis ope-
 ratio. Si filiorum, aut fratrum vestro-
 rum quispiam, si maritus vester, in
 periculo ab Judice mortis sententiam
 accipiendi versaretur, an adeò frigidè
 tunc Principem rogaretis, sicut modò
 Deum deprecamini, ut ab Orco vos
 liberet, à quo, quotiescunque morta-
 lis culpæ estis Rei, non nisi duobus di-
 statis digitis? Credo hoc unum è
 majoribus inter damnatos Christianos
 malæ conscientie fore tormentum:
 videre quam facilè salutem æternam
 consequi potuissent, petendo à Deo
 gratiam, ab isto cessandi lusu, hoc il-
 ludve injustum restituendi lucrum,
 illas intermittendi blasphemias, talem
 cum tali ineundi pacem, illud infame
 tollendi commercium, & nihilomi-
 nus tam parum pro salutis sue securi-
 tate operis neglexisse? Non ita pri-
 dem nobilis quidam Flander in Hispa-
 niã in carcerem conjectus fuit, cui li-
 mæ ab amicis, aliaq; rumpendis com-
 pedibus ad capiendam fugam, instru-
 menta submissa fuere. Verum quia
 limæ aliaq; frangendis vinculis su-
 pellex citharæ aliive instrumento mu-
 sico inclusa erant, infelix ille vir non
 advertit; quare tam opportunã uti oc-
 casio-

IERI
 manus.

